

Kendim Ve Kimsesizliğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mayıs 2024

Düşlerimin kırık tekeri:

Sahi, nerelerde kaldı bu günkü hüznü payıma düşen?

Ve de renklerin istilasını oysaki ben sıra dışı bir pembeyim bir de beti benzi attı mı yüreğinin...

Kırık tekerim.

Diyemediğim onlarca tekerleme ve işte s/onsuzluğun g/izindeyim:

Lütfen, bayım: az daha aza daha üzün beni.

Yerle yeksan olmuş iken kuraklık da bağrımı yakan

Kıraç sözcüklerin defolu mahiyetinde saklı tutulası bunca hayal ve de hüsrana.

Tamtakır ruhum ve az evvel bozdurdum eskiciye:

Adam, demez mi bir de:

Eskileriniz alınır farkımız işte burada ve kimsesizliğin tahliye edilemediği o zindandan düşen ne ise payımıza!

Renkler geçkin.

Gün solgun.

Gece erişkin bir acı.

Ve işte yüreğimin serencamı hele ki yok mu hayatın telaşı...

Bense annemi büyütüyorum koynumda en derinimde saklı ve şimdilerde onun hem kızım hem annesi varsın tekil ve yetim ruhumla kıysınlar canıma yeter ki cihan kıymasın anneme ve gözümün ferisi sönene değin yerleşkesiyim umudun ve sevginin...

Hem...

Hem artık gücüme de gitmiyor yaşadıklarım:

Herkes kendi yolunda kalsın yeter ki ve yeter ki engellemesinler varlığımı ve coşkumu ve sevgimi ve umudumu...

Kırık tekeri düzenin.

Yazarak kıyama durduğum değil iken yalan ve işte yaza yaza, yandığım ve yağdığım bir o kadar yağmalandığım.

Vakitse çok ama çok erken gerçi çok da geç kaldım kendime ama...

Kimyam bu:

Şiarım da.

Şair kimliğim bazen teklese de seviyorum işte alabildiğine olabildiğince.

Günlerden annem.

Mevsimlerden yüce Mevla.

Mealimse hidayet ve huzur dilediğim.

Meyan kökü filan da değil hani içtiğim ve evet, ben bir sarhoşum bir derbeder bir bedevi:

Acımı içtiğim kadar sarhoşum ve kurak dudaklarımda saklı gökyüzü ve kulaklarımdan da gitmez iken annemin sesi ve sevdası.

Bir bilmecedan ibaret olduğumu sansam bile meğerki daha fazlasıymış içimde saklı olan: nice şifre nice gizem ve ruhumun tekil hanesi coşkuma set çeken kimse uzağında ve kimse sevmemenin duyarsızlığında...

Yakam dik.

Başım dik.

Sevdiğim kadar da yakınım Rabbime ve kendime...

Şair ne mi demiş?

Elbet kendinden gitmemeli iken insan.

Kulvarımda öncüyüm ve sözcüklerin bulvarında teğet geçtiğim kadar hayatı hayatla da iç içe.

Yüzüm yok diyemem ve sevdiğim kadar bakıyorum insanların yüzlerine ve sırdaş kalemimle yağıp yağdırıyorum duygularımı.

İstilasında sözcüklerin duygularsa yan basan.

İfşası ruhumun ve eziyet babında ne zamanki sussa kalemim.

Direktifleri evrenin.

Ve direncim.

Ve dirayetim ve sınıdığım kadar boş kâğıt da asla vermedim ben ömür boyu bu yüzdendir öğrenciliğim de ömür boyu süregelen.

Kasıtlı kasıtsız sevebilirken.

Kaybolsam bile yolum yine çıktı Rabbime ve kulağımda ezan sesi.

Kimse eziyete ve zulme meyleden...

Seviyorum seviyorum işte:

En çok da mazlumları ve yalnız kalanları hem de Allah rızası için.

Ah, etmesem de yanmakta iken canım.
El aman demeden sektiğim gök kubbe ve Samanyolu.
Yıldızlardan da öte yılmadan parladığım en çok da canım yandığında Rabbime ulaştığım.
Kendim ve kimsesizliğim.
Satır aralarında şakıyor ruhum ve kanıyor kalemim.
Kanamalı düşlerim ve işte göğsümü gere gere sevip yazabilirken...
Hele ki tınısı yok mu iç dünyamın her ne kadar baskın çıksa da dış ses ve dışlandığım kadar kabımdan taşıdığım.
Ruhumun akan rimeli.
Gökyüzünde saklı yürek izim.
Yerküre ise boğucu ve yanıltan ve yalancı:
Bense ruhumdaki dualara kiracı ve işte kat çıkıp da hidayete d/okunabilme arzusu.
İklimler değişken.
Bense aynı.
Sözcükler vurgun yeri bense tutsağı iken sevginin ve düş âleminin penceresinden kuş bakışı seyrederken evreni.
Kaygan ve nemli bir zemin varsın olsun hele ki insan eminse kendinden varsın konsun hüzün, pencereme.
Kodaman hayallerin.
Sözcüksüz sevgilerin...
Ve de uçuşan perdesi sezilerimin...
Yâdımda saklı onca teselli aşkla baş koymuşken yaşamaya ve Allah rızası için yaşadığım sevdiğim kadar da rahat içim.
Bir b/ölü iki iken aşk.
Ve aşkın çeperinde saklı iman gücü ve İlâhi Ateş...
Sönmek ne kelime?
Yandığım kadar yazarken ve yazdığım kadar da yağarken varsın yağmalansın iç dünyam...
İçtimada kalem.
Noktasız duyguların renginde saklı âlem.
Üç noktalı hüzün tekne su alsa bile ben ıssızlığımla hüznümle kulaç açmaktayım mademki hayallere ve yarınlara.
Bir tebessüm borcu da var iken evrenin ve geç kaldığım kadar kendime yeter ki geç kalmayayım sevdiklerime ve ölüme...